

LISA JACKSON

NEOTÁČEJ SE
K RODINĚ ZADY.
CO TY VIŠ,
KDO MÁ V RUCI NŮŽ.

ZTRACENÁ

Ztracená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz



Lisa Jackson
Ztracená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

LISA
JACKSON

ZTRACENÁ

LISA
JACKSON

ZTRACENÁ



2021

1. KAPITOLA

*Opuštěný srub
Kaskádové pohoří
Stát Washington
10. prosince*

Žiju!

Ještě žiju!

Mrkám. Nevěřicně. Upírám pohled vzhůru ke stropu. Připadá mi, že nade mnou tancuje a víří.

Mé tělo se chvěje na podlaze.

Cuká sebou.

Tluče kolem sebe.

Prskavě se pokouším promluvit.

Ale nezabili mě.

Prozatím.

Cítím dvě bolestivé spáleniny na krku. Připomínají mi, že smrt byla na dosah, a kdyby mi někdo přitiskl na kůži hlaveň, a ne studené kovové hroty taseru, už tady ležím v kaluži své krve a je dávno po mně.

Hlavou mi probleskne, že je to jenom otázka času.

Snažím se zaostřit, pomrkávám a přitom nekontrolovatelně sténám a svíjím se, na zátylku cítím tvrdá prkna podlahy tohoto

stísněného domečku. Strop nad obytným prostorem mi připadá vzdálenější než obvykle. Krouží nade mnou, protože marně zaostřuju, oči v důlcích stále těkají, mám roztrášené vidění.

Zírám na vestavěnou váleudu s pestrobarevnými polštářky, pak zahlédnu žebřík do podkroví, ale v mém zorném poli se všechno kolébá a naklání a odmítá se zastavit. S vypětím sil se soustředím na jednu věc: vstupní dveře, které představují mou jedinou naději na únik, ale jsou zavřené a zdá se, že nadskakují a kymácejí se.

Bůh mi pomáhej.

Na vteřinku zavírám oči ve snaze zastavit nekontrolovatelný třas svého těla, ale pořád se mi to nedaří.

Dup, dup, dup.

Kroky! Prkna pode mnou se chvějí. Dusot podrážek těžkých bot na podlaze mi připomíná, že je tu ještě někdo jiný.

S velkým úsilím rozklepaně otočím hlavu na stranu a už vidím svého vězňatele, jak něco ukládá do malé ledničky.

„Proč?“ snažím se říci, ale přes rty mi nepřejde nic než nesrozumitelné zasténání. „Proč?“ zkouším to znovu, ale člověk, který mě sem zavřel, nereaguje, pouze zabouchne ledničku a s pohrdavým pohledem na mé roztrášené tělo zvedne nohu, překročí mě, dojde k jediným dveřím chaty a otevře je.

Dovnitř pronikne ledový závan vzduchu i s několika vločkami. Ne, pokouším se křičet. „Nnnnnneeeeeooo!“ Zvuk, který ze mě vychází, je zoufalé skřehotání, ani tomu jedinému slovu není rozumět.

Jenže můj vězňatel chápe.

Na chvílku se zastaví.

Potom projde dveřmi a zabouchne je.

Prásk!

Snažím se k nim připlazit.

Cvak!

A jsou zamčené.

Neodcházej, křičím bez hlesu. Jen se mi otevírají a zavírají ústa jako rybě, která skončila na suchu a lapá po dechu. Proč? Po všech ujištěních, jak moc pro tebe znamenám? Proč mě opouštíš?

Pocit zrady mi svírá útroby, zvedá se mi žaludek, už cítím kyselou pachuč, ale snažím se znovu ovládnout svalstvo, aby se přestalo třást. Vzpamatuj se! To zvládneš!

Pokouším se vstát, skrčím nohy pod sebe, ale chodidla podklouznou a mé tělo znovu padá na podlahu. Dokážu se jen posouvat, plazím se, neovládám končetiny a mířím ke dveřím.

Srdce mi zběsile tluče, slyším křupat kroky na zledovatěném sněhu, následuje pípnutí dálkového ovládnání k otevření auta, protože někdo stiskl příslušné tlačítko na klíči.

Nedělej to!

Natahuju se, máchnu rukou ke klíce, ale nedaří se mi ji uchopit.

Vší silou, kterou v sobě dokážu zmobilizovat, se znovu hrabu nahoru, tentokrát se kliky dotknu, mé svaly konečně reagují.

Sténám, funím, zvedám se na nohy a opírám se o rám dveří.

Venku se rozeře motor, já se pokouším stisknout kliku, křečovitě ji držím, ale je pochopitelně zamčeno. Dveře se ani nehnu. Jako vždycky. Na dva západy.

Krucinál!

Z očí mi vytrysknou slzy, vrhám tělo k žebříku a zavravorám. Svaly se rozechvějí, zatínám zuby, provádím falešný start a trošku mi to podklouzne. Nechci jektat zuby, tak je pevně stisknu k sobě. Sevru příčku žebříku a pomaličku zdolávám jednu po druhé, dokud nenakouknu přes okenní parapet jednoho z pěti čtvercových dělených okýnek umístěných pod stropem na stěně, kde jsou dveře.

Přes sklo vidím ven. Zasněžená krajina je bělostná, sníh na pa-sece neporušený, kolem se tyčí vysoké jedle, větve obtěžkané zmrzlým sněhem. Na volném prostranství vidím auto s rozsvícenými světly, jejichž kužely dopadají na cestu. Odjíždí.

Svírá se mi srdce.

Nech toho! Člověk, který provedl tohle, si nezasluhuje ani tvůj smutek. Naštvi se, sakra!

Když se přestávám třást, cítím, jak se ve mně pomalu vzdouvá vlna vzteku. Sevru horní příčku žebříku, až mi bělají klouby. Zvuk motoru v dálce doznívá.

Jako vždycky.

„Dostanu tě!“ ucedím ochraptěle, ale aspoň srozumitelně. Naštvane pozoruju odjíždějící auto, koncová světla mezi stromy už jen červeně problikávají, jejich odraz na sněhu připomíná krev.

„Tohle ti nikdy neprojde!“

O to se postarám!

2. KAPITOLA

Kaskádové pohoří

1. prosince

„Ty hajzle!“ Megan taktak přemáhala slzy. Zoufale bouchla do volantů toyoty a šlápla na plyn. Protočila se jí kola, odletoval od nich sníh smísený se štěrskem, ale vycouvala, zařadila rychlost a rychle pokračovala po dlouhé příjezdové cestě s rozsvícenými dálkovými světly rozdírajícími zasněženou krajinu, co nejdál od farmy toho mizery Jamese Cahilla. Ještě vyhrkla, jako by seděl na sedadle spolujezdce vedle ní: „Jak jsi mohl? Jak jsi sakra mohl?“ Neustále svou otázku opakovala.

Nemělo ji to vůbec překvapit.

Jednou nevěrník, vždycky nevěrník.

Proč tedy čekala, že s ní bude normálně chodit? Proč toho muže považovala za svou životní lásku, spřízněnou duši, prostě za „toho pravého“, sakra?! Pokud člověk věří, že něco takového vůbec existuje. Pochopitelně se nakonec ukázal ve skutečném světle jako hajzl, který to hraje na dvě strany.

Zamrkala, po tvářích se jí začaly koulet slzy. Zrovna najela na okresní silnici, stihla to těsně před sněhový pluh a řítila se nocí k městu. Vztekla si otírala protivné slzy, kolem ní se rozmazaně míhaly sloupky plotů a za nimi už jen nekonečné bílé pláně.

Jakmile se přiblížila ke křižovatce, zpomalila a otočila volantem, odbočila na západ, objela centrum Riggs Crossing a hnala se popluprázdnými ulicemi zapadlého městečka, které si nárokovalo pověst „udržování nefalšované vánoční atmosféry po celý rok“. Jenže ona věděla stejně jako každý druhý, že vzhled může klamat, no ne?

Koutkem oka zahlédla starší ženu ve svetru, jak venčí malého černého skotského teriéra. Žena měla na hlavě červený baret, zpod něhož jí čouhaly šedivé kudrnaté vlasy, a pod pouliční lampou jen zavrtěla pobouřeně hlavou a zahrozila na ni prstem. Nakonec ještě rukou naznačila, aby zpomalila.

Megan to bylo jedno. Byla ráda, že nedala průchod svému vzteku a nevztyčila na ženu prostředníček.

Vždyť k tomu nebyl důvod.

Snad jen jediný – měla zlomené srdce a v hlavě zmatek.

Proč byla prokristapána tak blbá a zamilovala se do Jamese Cahilla? Udělala obrovskou chybu. „Krucí.“ *Věděla, že dělá chybu.* Teď ve zpětném zrcátku zahlédla tu starou paní, jak drží v ruce mobil, zřejmě vytáčí číslo na policii a nahlašuje piráta silnic, který terorizuje obvykle poklidné uličky téměř bukolického malého města schouleného na úpatí horského masivu ve státě Washington.

Smůla.

Aspoň stáhla nohu z plynu.

Za pokutu to nestojí.

Ach bože, není přece slepá! Dobře viděla, jak se James na tu novou holku v restauraci dívá. Přesně tak se kdysi díval na ni. Takže co se diví? Copak neměla vlastní zkušenost, jak snadno a rychle se James otáčí za holkama? Navíc na něj všechny letěly jako vosy na med. Byl to vysoký pohledný muž s šarmem kovboje a pohotovým úsměvem, v němž byl vždycky příslib životního zážitku, takže získal klíč i k nejobezpečnějšímu srdci. Dokonce ani nebylo nutné vědět, jak je bohatý – tedy bude –, aby se do něj člověk zamiloval.

Copak to nezažila?

„Káčo pitomá,“ pronesla na svou adresu. Nikoli poprvé.

Ach bože, nemohla se dočkat, až dorazí do Seattlu k sestře! Jakmile se ocitne u Rebeccy, podívá se na dno láhvi vodky a na toho hajzla mizernýho zapomene.

„Prolhanej nevěrnej zmetek,“ skřípala zuby.

Patřil přece jí!

Copak to nechápal?

Asi ne.

Jenže on pochopí. Sama se o to postará.

Dostala nápad.

Prostě zmizí z jeho dosahu.

Aby se mu stýskalo.

Aby začal své nevěry litovat, špendlíčkem bude hrabat.

Jo, přesně tak to Megan udělá!

Popotáhla, otřela si slzy rukou v rukavici a stiskla volant tak křečovitě, až ji rozbolely prsty. Vyjížděla z města a pokračovala do hor nad ním. Jakmile sněžení zhoustlo, zapnula stěrače.

Rebecca ji čeká.

Sestřička. Panebože... Málem nedokázala ani pomyslet na to, že James měl nejdřív zájem o Rebeccu. A zatraceně, i když je Rebecca taková ledová královna, taky se do něj zabouchla! Teda skoro. Nebo zkrátka pouze do té míry, jak si Rebecca dovolí propadnout muži Jamesova typu – sexy mizerovi se špatnou pověstí...

Tohle byla s Jamesem odjakživa potíž! Byl neskutečně pohledný a měl v sobě dost obhroublosti – ano, obhroublosti! –, aby ženám připadal neodolatelný, *aniž* by věděly, jak je bohatý. Vlastně teprve bude, jakmile zdědí zbytek svého podílu z majetku rodu Cahillových. I bez této informace se mu ženy neustále vrhaly k nohám a on, hajzl jeden, je nijak vehementně neodmítal.

Naštěstí se Rebecce povedlo nechat všechny křivdy daleko za sebou.

Meganina sestra si v sobě rozchod s Jamesem dávno zpracovala.

Nebo snad ne?

Záleží teď vůbec na tom? říkala si Megan a vystrčila vzdorovitě bradu. Upřeně mžourala před sebe a ve světle reflektorů auta před ní vířily sněhové vločky v šíleném tanci.

Rebecca už bude vědět, co si má Megan počít.

Věděla to vždycky. Pevná jako skála. Rebecca Traversová odhodlaně pomáhala napravovat Megan každou křivdu. Navzdory případným zbytkům citu, který snad ještě k Jamesovi chovala.

Megan cítila, jak ji trošku hryže svědomí. Kolikrát se na svou sestru spoléhala? Kolikrát se k ní uchýlila, aby se jí vyplakala na rameni? A starší sestřička vždycky pomohla. Dokonce i když... ?

Znovu si uvědomila, jak ji hryže svědomí. Možná mělo být to hryzáni bolestivější a hlubší. Pohlédla na sebe do zpětného zrcátka.

Modré oči měla celé zarudlé, ale nikoli lítostí. Kdyby tak mohla vrátit čas a napravit, co zkazila... Kousla se do rtu a snažila se vyhnat tu představu z mysli. Auto se s námahou šplhalo do kopce. Ona *není* zlá. Opravdu ne. A James... Ach... božínku... James...

Ucítila knedlík v krku. Toyota Corolla pomalu stoupala, na silnici už ležela souvislá bílá pokrývka a po stranách byl nahnutý sníh od posledního pluhu. Manipulovala s tlačítkem na rozmrazování a nastavila teplotu na maximum, protože se začínalo mlžit přední sklo.

Nic se nestalo.

Ventilátor byl porouchaný. Už celé týdny.

„Do háje!“ Popadla použitý ubrousek z kavárny, nacpaný v držáku na kelímek. Pořád cítila knedlík v krku, otírala zamlžené okénko, seč jí síly stačily, a mžourala před sebe. Viditelnost se horšila.

Na silnici byl slabý provoz a nakonec už nepotkávala vůbec nikoho, auto pomalu stoupalo do kopce, motor jen vyl a ona si uvědomila, jak je strašně sama na tomto úseku silnice, která se

vinula nocí přes temné vrcholy Kaskádového pohoří. Sešlápla plyn. „Jedem, jedem!“ Neviděla téměř nic než vločky bičující čelní sklo a rozmrazování pochopitelně nefungovalo. Znovu otírala místo těsně nad volantem, kde si dělala průzor, ale venku v horské sněhové vánici už viděla téměř jen bílo.

„No super!“

Pomyslela na Jamese a sevřelo se jí srdce. Hlavou se jí honila záplava vzpomínek a znovu hrozilo, že se rozpláče. V další ostré zatáčce dupla na plyn.

Kola jí podklouzla.

Dostala smyk.

Zvedla nohu z plynu. „Hlavně klid,“ říkala si, auto se srovnalo, v kuzelech dálkových světel viděla milion vířících vloček, motor se potýkal s prudkým stoupáním.

Jejich poslední hádka byla nejhorší. Ještě nikdy předtím se vztek a ošklivá slova neproměnila ve fyzické násilí, ale dnes večer do ní vjela nebetyčná zlost.

Znovu se jí po tvářích koulely slzy.

Oslepily ji přesně jako zlost před pár hodinami.

Při té vzpomínce zoufale zavrtěla hlavou. Sešlápla plyn, popadla vlhký ubrousek zmačkaný do kuličky a pokusila se otřít zamřžené sklo. Najednou začala silnice klesat.

„Sakra!“

Málem se jí zastavilo srdce.

Hrozila jí další ostrá zatáčka, tentokrát opravdu velice prudká.

Automaticky dupla na brzdy.

Zadní pneumatiky se dostaly okamžitě do smyku, protože točila volantem jednou rukou.

Auto najelo na led a začalo se pomalu, ale vytrvale stáčet do hodin.

„Ne... ne, ne, ne!“ Byla vysoko v horách, pod sebou viděla vrcholky dvacetimetrových jedlí, které tu dosahovaly k úrovni silnice, zasněžené větve se jim prohýbaly a kaňon pod nimi se utápěl ve tmě. „Panebože.“ Sundala nohu z plynu i z brzdy. To

měla udělat dávno, ne? Zkoušet při smyku točit volantem...
V uších slyšela bušení srdce.

Zpomaleně viděla, jak se blíží ke krajnici, kde byla hromada sněhu, kdesi pod ní svodidlo, jestli vůbec, a dole jen tma.

Krev jí tuhla v žilách.

Neztrácej hlavu, Megan. Hlavně neztrácej hlavu!

Jenže už slyšela, jak začíná neovladatelně ječet.

Najednou se všechna čtyři kola dostala do záběru a ona znovu získala nad autem vládu.

No hurá...

Srdce jí bušilo, nervy měla napjaté jako struny, musela si olíz-
nout rty. Tohle bylo těsně. Zatraceně těsně. Pomalu vydechovala,
soustředila se na to, co musí udělat, vyhnala si hádku s Jamesem
z hlavy. Klesající úsek silnice skončil a znovu pokračovala pořád
do kopce. Nepotkávala žádná auta, což jí připadalo zvláštní i za
těchto extrémních podmínek pod vrcholem hřebene. Ještě pár
kilometrů a pojedje zase jen dolů.

Do Seattlu.

Za Rebeccou.

Vyčistit si hlavu.

Konečně překonala horské sedlo a řítila se z kopce.

Přišlápla brzdu, křečovitě svírala volant. Jedna zatáčka. Auto
stále zrychlovalo.

Pomalú!

Jenže auto letělo dolů, úplně se předkláněla, zamlženým sklem
nebylo téměř vidět.

Přišlápla brzdu silněji, zadek auta se zase dostal do smyku,
jen tajila dech. Polkla a namířila autem doprostřed zužující se
silnice lemované vysokými hromadami sněhu.

Už jen pár kilometrů a... *Krucinál, co je to? Něco uprostřed
silnice? V další zatáčce? Ne!*

Srdce jí poskočilo leknutím a zase mhouřila oči a snažila se
přes úzký proužek očištěného skla něco zahlédnout.

Na silnici před ní se cosi pohnulo.

Něco vysokého a temného. Jasně se to rýsovalo na bílém pozadí.

Sob? Nebo snad los? Případně jiný tvor?

Vytrvalé sněžení rozmazávalo obrysy záhadného přízraku, který uskočil stranou.

Dvě nohy?

„Kurva!“

Muž? Žena? Yetti? Ztraceně!

Záhadný stín se postavil přímo doprostřed té pitomé kluzké silnice.

Člověk. Jednoznačně člověk.

Co to má sakra znamenat?

„Hej!“ křikla a dupla na brzdy. „Debile!“

Auto se zakymácelo.

Ne!

Začalo se otáčet kolem své osy.

Stále rychleji.

Bleskově se snažila podřadit.

Pozdě. Toyota klouzala bokem, dostala pořádné hodiny, nedala se ovládat.

Čelním sklem zahlédla na jedné straně silnice hladkou skálu a na druhé hluboký kaňon. Uprostřed cesty nějaký člověk. Kretén, šílenec, idiot. „Kurva, kurva, kurva!“ Snažila se kroutit volantem. Bezvýsledně. Toyota zběsile klouzala ke skále, už o ni škrtl nárazníkem, ale tím se malé autíčko jen odrazilo a svezlo do protisměru nebezpečně blízko propasti. Kolem sebe neviděla nic než rozmazanou bílou šmouhu vánice.

Je po všem.

Věděla to.

Zamlženým sklem ještě zahlédla zasněžené vrcholky stromů ozářené tenkými kužely čelních reflektorů a za hranicí lesního porostu už jen nekonečnou temnotu hlubokého kaňonu.

Takhle tedy zemře. Její auto přepadne přes okraj silnice, proletí mezi stromy do černého chřtánu, bude se převracet v pádu

do hloubky několika set metrů, až tvrdě narazí na vinoucí se zamrzající řeku na dně kaňonu.

Panebože, to ne!

Sešlápala brzdu až k podlaze.

Propast pod vrcholky stromů před ní otevírala svou náruč.

Jedno kolo se konečně přestalo protáčet.

Zarazilo se.

Zadek auta lítal ze strany na stranu.

Srdce jí bušilo jako zvon, do krve si jí vyplavovaly obrovské dávky adrenalinu, kašlala na všechno, co kdy o škole smyku slyšela a prudce otočila volantem směrem od srázu.

Auto se stočilo. Čumákem mířilo přímo do kolmé skály na druhé straně silnice.

A uprostřed ní už nikoho neviděla.

Co se stalo s tou rozmazanou temnou siluetou?

Neměla čas o tom dlouze přemýšlet. Jen se ze všech sil snažila srovnat auto, otáčela jemně volantem, srdce jí tlouklo až v krku, v hlavě měla nesouvislý vír myšlenek.

Kousla se do rtu.

Přední kola konečně jela správným směrem, a tak jemně sešlápala plyn, aby auto pokračovalo vpřed a nestáčelo se k propasti. Bohužel však mířilo do zledovatělé skály.

Znovu dupla na brzdy.

Kola se zablokovala, auto klouzalo rychleji.

Megan se připravila na náraz.

Prásk!

Toyota nabourala do skály.

Bezpečnostní pásy se napnuly.

Megan pevně zavřela oči.

Přední nárazník se roztříštil, povolila i kapota a ozval se příšerný skřípot kovu o kov a praskajícího plastu. Čelní sklo se rozbilo.

Něco proletělo dopředu, trefilo zpětné zrcátko, a to se vysypalo.

Čekala náraz airbagu, každou chvíli by měl vystřelit z volantu.

Snažila se na něj připravit.

Auto sebou trhlo a zastavilo se.

Jenže náhlý výbuch airbagu neucítla, ani ji neznehybnila nafouknutá hmota jako pevný balón, který by ji přikoval k sedačce.

Najednou se rozhostilo ticho.

Překvapivé a ohlušující.

A byla pořád naživu.

Jako zázrakem vyvázla bez zranění.

Nevěřicně zírala na volant. Křečovitě ho svírala prsty v rukavicích. Pomalu je od volantu odtrhávala a vydechovala. Ruce se jí třásly, celé tělo vibrovalo.

Vzpamatuj se. Jsi v pořádku.

Vyhlédla popraskaným oknem a snažila se zklidnit šílený tep svého srdce a soustředit se.

Co auto? Je pojízdné?

Že by měla takové štěstí?

Jaká je pravděpodobnost, že se auto nepoškodilo?

Otočila klíčkem v zapalování, slyšela, jak startér škytl. „No tak, dělej, dělej.“ Kdyby se jí podařilo auto rozjet, aspoň by mohla vycouvat, aby nestála napříč přes silnici. Pak může jen zařadit neutrál a prostě pojede. Je to přece z kopce, ne? Může auto jen dobržďovat. Dokud nebude v civilizaci... . nebo dokud nebude moct zavolat...

Najednou se jí proud myšlenek přerušil. Telefon! Kde má sakra telefon? Rychle prohledávala auto a vzápětí si vzpomněla, že něco letělo kolem ní a rozbilo zpětné zrcátko. Nemohl to být telefon? Zoufale plácala dlaní po vedlejších sedadle, ale cítila jen vlhko, protože ho polila kávou. Ležely na něm knihy a batůžek, všude měla věci, které sem halabala naházela.

Telefon nikde.

Rychle prohlédla podlahu pod sedadlem spolujezdce, ale tam byl jen koš na odpadky, dvoje boty a...

Kašli na to!

*Není to jedno? Hlavně to auto nějak otoč, ať do tebe něco ne-
najede.*

Znovu zkusila zapalování. Startér chrčel, ale nic víc se ne-
dělo.

„Prosím tě... Dělejš!“

Ještě jeden pokus a motor chytil, ale... její pozornost upoutal
nějaký pohyb. Ve zbytcích rozbitého zpětného zrcátka zahlédla
cosi tmavého.

Koutkem oka zaregistrovala pohyb, temná silueta, jako by tr-
haně poskakovala. Nebo to v pavučince popraskaného zrcátka
jen tak vypadalo?

Úplně jí vyschlo v krku.

Kristepane! Je to člověk, kterého viděla předtím?

Její nehodu vlastně způsobil on.

Hleděla do zrcátka a snažila se rozeznat, jak vypadá ten kre-
tén, který všechno zavinil. Debil jeden, stál za autem, téměř nebyl
vidět, ale rozhodně tam stál. A momentálně se přesunul dopro-
střed silnice.

Jako by jí chtěl znovu zastoupit cestu.

A přitom vlastně riskoval nejen její, ale i svůj život.

Megan se rozzuřila. Co to musí být za hovado, aby...

Prudce otevřela dveře a právě v tom okamžiku jí blesklo hla-
vou varování. *Dávej si na něj majzla.* „Posral ses nebo co?“ vřísk-
la a napínala krk, aby lépe viděla. „Jdi mi z cesty, magore!“

Nic se ani nehnu.

Vnímala jen pronikavý ledový závan.

Jinak bylo všude kolem bílé ticho.

Nikdo nikde.

Strašidelný klid narušoval jen ochraptělý zvuk motoru jejího
auta.

Najednou se jí zjezily všechny chlupy.

Copak si to vymyslela?

Jistěže ne.

Zavřela dveře a už chtěla couvat, když vtom spatřila siluetu znovu. Přesně uprostřed silnice... *Zase*. Téměř jako by ji provokoval.

Co to má sakra znamenat?

Na tom nezáleží, co to má znamenat. Je to zatraceně divné. A nevěští to nic dobrého. Honem pryč. Okamžitě odjed!

Bojovala s narůstajícím strachem.

Co když ten člověk potřebuje svézt? Co když zabloudil?

„To je fuk,“ zamumlala. Ten šílenec na ni přece nemával, ani nic podobného, nesnažil se na sebe upozornit, nežádal o pomoc. Ne, tady jde o něco jiného.

A je to dost divné.

Dost strašidelné.

Dotkla se pedálu plynu.

Poškozené auto se snažilo rozjet, kola se mu protáčela.

„Prosím, prosím, hlavně jed!“, povzbuzovala se šeptem, ale narůstala v ní panika. Uvědomovala si, že musí okamžitě zmizet. A kde je sakra ten mobil? Teď už není čas ho hledat. „Jedeme!“ zavelela autu a vrčícímu motoru, ale kola se protáčela a auto stálo. „Hni se, hni se...“

Koutkem oka zahlédla v bočním zrcátku nějaký pohyb.

Osoba v černém se k ní blížila.

Megan doslova dupla na plyn. „Dělej!“

Silueta byla zase o něco blíž. Přes sněhovou clonu viděla, že je dotýčný od hlavy k patě oblečený v lyžařské výbavě, včetně helmy, brýlí i lyžáků. Pomalu se ze strany blížil k vyjícímu autu.

Megan povolila pedál plynu a pak ho prudce sešlápla. Zadek auta se trochu pohnul, ale kola nenacházela oporu a protáčela se.

Záhadná osoba už byla těsně za dveřmi a Megan na toho blbce chtěla něco zakřičet, pořádně mu hezky od plic vynadat, ale vtom si všimla zbraně. Ruka v rukavici držela černou pistoli.

Panebože.

Začala vrtět hlavou, pořád se snažila ujet, ale hlaveň se pomalu zvedala až do výšky její hlavy.

Megan se zastavilo srdce.

Zaplavil ji příšerný strach.

Přívál paniky ji doslova nakopl, otočila se a chtěla utéct.

Zmiz odsud! Hned!

„Vystup!“ zavrčel útočník.

Megan strnula.

Ten hlas... !

Copak toho člověka zná? Tohohle magora?

Nedokázala ho zařadit. Momentálně vnímala pouze hlaveň
pistole.

Černou.

Smrtelně nebezpečnou.

Mířila jí přímo na srdce.

3. KAPITOLA

Všeobecná nemocnice Riggs Crossing, stát Washington
4. prosince

„Musím domů.“ James Cahill se přísně podíval na sestru, která mu upravovala kapačku. Ležet v posteli a nic nedělat mu lezlo na nervy. Měl dojem, že ho zdi nemocnice dusí. Krom toho se na nic nepamatoval. Což ho tížilo ze všeho nejvíc.

„Až se uzdravíte,“ promluvila mile a soucitně se usmála. Na krku jí visela jmenovka s titulem diplomované sestry. Sonja Ric-torová. Odhadoval ji na něco přes čtyřicet, štíhlá a pohledná, úsměv prozrazoval zkušenosti s pacienty. Kudrnaté zrzavé vlasy měla přichycené sponkami, aby jí nepadaly do obličeje. Na nepatrně ohrnutém nosíku si všiml spršky pih. Navíc byla dozajista obdařená železnou vůlí, přestože ji teď skrývala za milým úsměvem.

„Jsem zdravý.“ Musel se ovládat, jinak by ji popadl za ruku a pořádně s ní zatřásl, aby svým slovům dodal důraz. Vždycky býval v uzavřeném prostoru poněkud nervózní, protože dostal do vínku spoustu energie – možná to bylo i jeho prokletí. Tolik si ještě pamatoval. Ležet upoutaný na nemocniční lůžko rozhodně nebyla jeho parketa.

„Chápu.“

„Opravdu?“

Shovívavě na něj pohlédla. Usoudil, že tohle už slyšela mnohokrát, a teď ho chce jen umlčet. Nepodařilo se jí to.

„Pane Cahille...“

„Jamesi. Říkejte mi Jamesi,“ vybídl ji, protože ho veškeré formální zdvořilosti obtěžovaly.

„Promluvíím s panem doktorem, *Jamesi*.“

Cítil ostré bodnutí, když mu upravila jehlu v žíle, ale ani nemrkl, protože nechtěl vypadat jako posera.

„Pan doktor vás propustí, jakmile dospěje k názoru, že jste zdravý.“ Zavrtěla hlavou. „Věřte mi. Dnes už nedržíme pacienty v nemocnici ani o vteřinu déle, než je nezbytně nutné.“ Ucouvla o krok od postele a ještě se zeptala. „Máte bolesti?“

„V pohodě.“

„Zkuste je oznámkovat na stupnici od jedné do deseti, přičemž deset je největší bolest.“ Kývla ke zdi, kde visel obrázek s řadou smajlíků, počínaje příjemným úsměvem pod číslem nula, konče zkřivenou grimasou v rudém obličejí u čísla deset. „Když říkáte v pohodě, je tomu tak jako třeba tady?“ Ukázala na klidný, šťastně vyhlížející obličej u čísla dvě. „Nebo tady?“ Posouvala se ke stále méně spokojeným obličejům. Ťukla prstem v rukavici na zpotený zamračený obličej u čísla osm.

Zavrtěl se na posteli a ucítil ostré bodnutí v rameni. *Kruci*. „Jsem v pohodě.“

Nevěřicně si odkašlala.

„Jak říkám.“

„To je diskutabilní.“ Zvedla obočí. „Tak co? Řeknete číslo? Jak moc vás to bolí?“

„Možná pět. Nebo... sedm. Ano, sedm.“ Ve skutečnosti byla bolest mnohem větší, ale nedokázal unést pocit, že by byl skutečně tak slabý, jak se cítil. Vždycky nenáviděl, když nad něčím neměl kontrolu, natož nad sebou.

„Hm.“ Zjevně mu na to neskočila. Určitě už podobné situace zažila. „Nemusíte ze sebe dělat hrdinu.“

„Nic ze sebe nedělám,“ ujistil ji. V tom nelhal. To byla jedna z věcí, které o sobě věděl, na kterou si vzpomínal. Možná jediná. Aspoň pokud šlo o nedávné události.

„Přinesu vám něco, co vám pomůže bolest lépe snášet,“ slíbila a cestou ke dveřím si sundala rukavice a vyhodila je do koše.

„Počkejte,“ zarazil ji na odchodu. „Co je za den?“

„Myslíte datum? Čtvrtého.“ Když nereagoval, upřesnila: „Prosince.“

Pevně zavřel oči a snažil se v duchu počítat, jenže vlastně nevěděl, odkud začít. „Takže jsem tady už... kolik? Dva dny?“

„Je neděle. Přivezli vás ve čtvrtek večer.“

„Takže prvního.“ *Už je tady fakticky tři dny? Kruci...* A za tu dobu si vybavoval jen takové záblesky, jak pokojem procházeli různí lidé sem a tam, vyšetřovali ho, nedovolili mu spát, pořád se vyptávali, jak se cítí, nebo mu dávali injekce a kanyly a on absolutně ztratil pojem o čase.

Až do dnešního dne. Digitální hodiny nade dveřmi ukazovaly pár minut po druhé hodině odpolední a šedavá obloha venku potvrzovala, že do soumraku pořád ještě zbývá pár hodin.

„Promluvíím s doktorem Monroem,“ ujistila ho sestra. „Tento víkend má službu.“ S tím vyšla z pokoje.

Uplynulo dva a půl dne jeho života. Ten čas je ztracen v černé díře jeho paměti. Jak se to stalo? James neměl sebemenší tušení, proč je tady, přestože mu to určitě řekli. V oparu posledních několika dnů si vybavil, jak přišel doktor, ale vzpomínka byla matná a on nevěděl, jak se jmenoval ani co říkal o jeho potížích. Pokud spolu o tom vůbec mluvili. Jestli ano, nemohl si to vybavit.

Zjevně si něco udělal s ramenem. Bolelo ho jako čert, ať tvrdil sestře cokoli. A taky měl hodně silné bolesti na hrudi pokaždé, když si nějak hnul s naraženými či zlomenými žebry, jak se domníval. Navíc mu půlku hlavy zakrýval obrovský obvaz, a když si přešel po tváři, měl citlivou čelist.

Rozhlížel se kolem sebe.

Nemocniční pokoj byl malý, s postelí, televizí a židlí u okna, pod níž byla mřížka topení. Měl výhled na parkoviště, kde teď stálo jen pár aut. Všechna už měla sněhovou čepici, protože nepřestávalo chumelit, asfalt zbělel a na bílé pokrývce viděl jen tu a tam stopy pneumatik.

Měl snad autonehodu? Popral se v hospodě? Upadl? Co se stalo? Pohnul se na posteli, sykl bolestí, snažil se vzpomenout. Jenže neměl šanci. Všechny případné vzpomínky kamsi odplynuly na vlně bolesti a léků, které právě teď úplně nefungovaly.

Vlastně na tom nezáleží.

Musí se odsud dostat. Vrátit se domů. Byl majitelem ranče a hotelu, momentálně prodával vánoční stromky a také podnikal ve stavebnictví – montoval kompaktní mobilní chatičky. To vše na vlastním rozsáhlém pozemku kousek za městem.

Protíral si oči.

Měl dojem, jako když má jasno v hlavě od... od... Panebože, proč si na nic nepamatuje? Stiskl tlačítko na rámu postele a napolochoval si ji tak, aby se viděl v zrcadle nad umyvadlem. „Ježíšimarija,“ zašeptal zděšeně, protože se málem nepoznal. Obvykle míval opálenou pleť, ale teď jaksi vybledla a pod minimálně třídním strništěm měl propadlé tváře a oči ztracené hluboko v důlcích. Hnědé vlasy rozčuchané, ale většinou nebyly pod fákem na hlavě vidět. Na levé tváři měl několik hlubokých rýh, snad stopy drápů nebo nehtů. Jako kdyby prohrál souboj s horskou pumou.

Napadla ho rádobý vtipná replika „... *tos* měl vidět toho druhého“, ale ani se neusmál. Věděl totiž, že žádný „druhý“ neexistuje. Jamese v životě obvykle škrábaly a sekaly výhradně ženy. Tohle nevypadalo vůbec dobře. Vůbec.

„Je to zlý, Cahille,“ promluvil a znovu se opřel o polštář.

Dostal se do potyčky s nějakou ženou?

Zavřel oči. Snažil se vzpomenout.

V hlavě se mu pomaličku vynořovala vzpomínka, temná a vášnivá. Ženský obličej zkřivený vzteky. Objevoval se a zase odplouval.

Zřejmě má velký průšvih.

Chtěl se znovu zvednout, shodil ze sebe tenkou přikrývku, ale v té chvíli se otevřely dveře a vstoupil asi padesátiletý holohlavý muž. Na jeho jmenovce stálo: Grant P. Monroe, lékař. Měl dobře zastřiženou bradku prokvétající šedinami a oči za brýlemi bez obrouček. Upřel na Jamese pohled, představil se a dodal: „Už jsme se viděli.“

Skutečně?

„Možná si nevzpomínáte.“

„Ne.“

„Hm.“ Reagoval bezvýrazně. Ale nepatrně přimhouřil oči.

„Vlastně si ani nepamatuju, jak jsem se sem dostal.“

„To jsou následky otřesu mozku.“ Posvítil Jamesovi do očí baterkou v tužce. „Za pár dní by to mělo odeznít.“

„Za pár dní?“

„Někdy to trvá i déle. Může se stát, že se vám zničehonic vybaví všechno, zdánlivě v jediné vteřině, ale pravděpodobnější je, že vám budou v hlavě naskakovat útržky a zlomky vzpomínek a postupně se propojí. Časem budete mít mozek zcela v pořádku a doufejme, že i paměť se vám plně vrátí.“ Posvítil mu do druhého oka.

„Proč ,doufejme‘?“

„Nemůžeme si být jistí.“

„To mě tedy uklidňuje.“

Po té sarkastické poznámce nepatrně zvedl koutky. „Dejte tomu čas.“

„Mám jinou možnost?“ zavrčel James.

Lékař nereagoval, neodpověděl, ale pustil se do vysvětlování povahy Jamesových zranění. Krom otřesu mozku utrpěl poranění žeber, v pravém rameni měl přetržené vazy a k tomu další pohmožděninny a oděrky.

„Máte štěstí,“ uzavřel líčení doktor.

„Štěstí?“

„Mohlo to být daleko horší.“

„Jak to?“

„Inu, už ta rána do hlavy vás mohla zabít.“

„Někdo mě uhodil?“

„Upadl jste.“

„Upadl?“ podivil se a zrekapituloval si seznam všech zranění.

„Nebo vás někdo strčil,“ upřesnila sestra Rictorová, když se vrátila, proklouzla kolem doktora a přidala cosi do lahvičky s nitrožilní výživou, zatímco mu doktor prohlížel rameno.

„Strčil?“ opakoval James.

Monroe zvedl Jamesovi pravou paži, pomalu s ní otáčel a James cítil, jak mu mizí barva z obličeje a jen syčivě nadechl. „Bolí?“ zeptal se lékař.

„Přežiju to.“

„Fajn.“ Monroe vrátil Jamesovi ruku do šátku. „Máte zhmožděné rameno, potřhané vazy,“ vysvětloval. „Ale nic zlomeného. Jak jsem říkal, štěstí.“

James nevěřícně odfrkl a zeptal se: „Takže se vrátíme k tomu – co se stalo?“

Než stačila sestra odpovědět, skočil jí do řeči doktor: „O tom si s vámi chce promluvit policie. Dostali jsme příkaz neodpovídat vám na otázky.“

„Cože? Proč?“ divil se James a sestra Rictorová mu to i přes doktorův varovný pohled vysvětlila: „Kvůli vyšetřování.“ To už začínalo znít hrozivě.

„Budete se muset zeptat jich. Chtějí s vámi mluvit.“

„No bezva.“ James si nedokázal na nic vzpomenout, alespoň na nedávné neblahé události, ale s jistotou věděl, že má k policistům vnitřní averzi.

„Jak jsem se sem vůbec dostal?“ ptal se James.

„Kvůli nějaké rvačce nebo hádce,“ odpověděla sestra, a když si tím vysloužila další přísný Monroeův pohled, dodala: „Má právo to vědět.“

„Kvůli rvačce?“ divil se James. Panebože, myslel si, že má hospodské konflikty a podobné taškařice dávno za sebou! K těm

docházelo před dávnými lety, než se naučil ovládat svou výbušnou povahu.

„Spíš domácí neshodě,“ snažila se mu to objasnit.

To si snad dělá legraci, ne? „A s kým, prosím vás?“

„Nevíme,“ vložil se do debaty Monroe a sestra obrátila oči v sloup. Zřejmě měla na zákaz komunikace stejný názor jako James.

„Dozvěděli jsme se to od policie,“ pokračovala Rictorová a nepřestávala ignorovat doktorův zachmuřený výraz. Vychrlila ze sebe: „Stalo se to ve vašem domě. Někdo zavolal tísňovou linku a přijela sanitka. Její posádka vás našla. Upadl jste, nebo vás někdo strčil, a uhodil jste se hlavou o roh krbu.“

Trochu se napřimil a snažil se vzpomenout. V duchu viděl sám sebe, jak couvá, klopýtá a padá, protože se vyhýbal... komu? Nebo snad čemu?

Krb? Viděl cihlový krb ve svém domě, uvědomil si, že couval a přitom zakopl, protože se vyhýbal... čemu? *Nebo snad komu?*

Ženě.

Znovu se dotkl své tváře.

Najednou mu vytanula v mysli letmá vzpomínka...

Nikdy mě už neuvidíš.

Ta slova se mu vypálila do mozku.

Kdo je tak nenávistně vypustil z úst?

Měl by to vědět.

Jenže nevěděl.

Teď už se ptal přímo sestry: „A kdo volal na tísňovou linku?“

„Nevíme,“ přiznala.

„S kým jsem se tedy popral?“

Viděl, jak doktoru Monroeovi přeběhl po tváři stín. „Nikdo to vlastně tak docela neví. Policie si s vámi chtěla promluvit, aby vyslechla vaši verzi.“

„A ten člověk, se kterým jsem se pral? On – nebo ona – tady není? Toho sanitka nepřivezla?“ divil se James, protože ho napadlo, že i ten druhý mohl mít zranění.

„O nikom takovém nevíme.“

Sestra rychle dodala: „Mohli ji odvézt někam jinam.“

„Ji?“ zděsil se. Potvrdila jeho nejhorší obavy. „Koho?“

Rictorová zavrtěla hlavou. „Nikdo nemá ponětí, co se doopravdy stalo. Zatím.“

„Ale dostal jsem se do konfliktu s nějakou ženou a skončil jsem tady?“ upřesnil si informaci poněkud popuzeně. „Dotyčná je v pořádku?“ Už seděl, bez ohledu na bolest.

„Policie si myslí, že to byla vaše přítelkyně.“

James cítil, jak se v něm cosi sevřelo, a uvědomil si, že na tom všem je zrnko pravdy.

„Přítelkyně?“ opakoval a před očima mu defillovaly obličejе žen, s nimiž kdy něco měl, obličejе, k nimž nedokázal přiřazovat jména...

„Megan Traversová.“

„Megan.“ Vyslovil to zkusmo, jako by jméno teprve ochutnával. Cítil přísný lékářův pohled a zvědavé oči Rictorové, která si ho pečlivě prohlížela, zatímco on se snažil vybavit si k tomu jménu obličej. Obraz mu stále unikal, byl nejasný, jako v mlze, nedokázal pořádně rozeznat její rysy. Pomalu zavrtěl hlavou a mozek mu propálila temná myšlenka. Co když to nepřežila? Co když je pravý důvod podivného rezervovaného jednání zdravotníků a zájmu policie o výslech to, že je mrtvá a on... kristepane... on ji zabil? Byla to nehoda. Určitě. „Ale ona... Megan... je v pořádku?“ Srdce mu bušilo, duši mu svíral obrovský strach.

„Nic o tom nevím.“ Monroe uhnul pohledem. Neuměl lhát. „Budete se muset zeptat detektiva.“

Detektiva? Takže nejde jen o policistu přivolaného kvůli rušení nočního klidu. Sestra přece říkala něco o „vyšetřování“, ne? Tudiž bylo nanejvýš logické, že na něm pracují detektivové.

„Ale ona nezemřela,“ říkal přiškrceným hlasem James. Bože, co se stalo?

Sestra se nadechla, ale tentokrát se na ni doktor podíval tak, že ani nehlesla.

James ji popadl za ruku.

„Musím to vědět,“ šeptal ochraptěle. Významně se podívala na jeho prsty, které ji křečovitě svíraly, a on ruku uvolnil.

Monroe měl tvrdý výraz jako vytesaný do kamene. „Policie vám sdělí...“

„Seru na policajty! Potřebuju to vědět!“ Podepřel se, spustil nohy přes okraj postele a hrudí mu vystřelila obrovská bolest.

„Pane Cahille,“ promluvil pevně lékař. „Radím vám, abyste to bral s klidem.“ Už se choval naprosto škrobeně. „A sestry Ric-torové ani nikoho jiného se tady nedotýkejte. Všechno, co chcete vědět, vám sdělí policie.“

„Zavolejte ji tedy,“ přikázal mu James.

Lékař přikývl. „Už se stalo.“

James ucítil, jak se mu nitrem rozlévá hrůza a jak při pouhém pomyšlení na setkání s policií zatíná zuby. Policajty neměl nikdy rád, to si dobře pamatoval. Nikdy je mít rád ani nebude. Několikrát v životě byl na štíru se zákonem, ještě za dob svého divokého mládí, kdy se jako horkokrevný kluk vzpouzel rodičům, své bohaté rodině prokleté skandály a celému zatracenému světu.

Co je ale tohle za průšvih?

Kvůli čemu se sem dostal? Marně se snažil na něco vzpomenout. V hlavě měl vymeteno. Ať se stalo cokoli, bylo to zlé. Velice zlé. Snažil se nasměrovat své myšlenky na začátek týdne – co si dokáže vybavit? Venku za nemocničním oknem pořád padal sníh, před sebou měl náročné pracovní období, protože se blížily svátky.

Sestra mu řekla, že ho sem přivezli ve čtvrtek. Co dělal? Poslední, na co si vzpomínal, bylo, že pracoval na zakázce a dával dohromady jednu z těch malých chatiček, ne? A došlo k nějakým potížím, ale nepamatoval si, co to přesně bylo. Vyšel z dílny, kde se montovaly komponenty ke stavbě chatky, zamířil do hotelu... jako vždycky... ne? V restauraci si vybral večeři a... a... a jel domů. Vzpomínal si, jak vešel dovnitř, přivítal ho pes a pak na příjezdové cestě zahlédl světla auta. A dál?

Ať se propadne, ale nevzpomínal si.

Monroe znovu něco říkal a vrátil ho tak do přítomnosti.

„... zavolal detektiva Riverse.“

„Takže s ním mám mluvit?“ ujasnil si James.

„Ano.“

Ať se stane, co se má stát. Beztak mu tady už nikdo neodpoví. Vyčetl to z upjatého profesionálního vystupování doktora Monroea. Tady už bude James narážet jen na hradbu mlčení. Buď doktor odpovědi neznal, nebo dostal příkaz zamknout si pusu na zámek. A Sonja Rictorová se zařídila podobně. Byla chyba ji popadnout za ruku. Teď se stáhla stejně jako doktor a poslední, co mu řekla, bylo: „Určitě se všechno vysvětlí, jakmile si vzpomene.“ Znovu mu něco přidala do kapačky. „Tohle by vás mělo uklidnit.“

„Musím se odsud dostat,“ prohlásil.

„Dnes určitě ne.“ Monroe mluvil dost rezolutně a James začínal mít potíže se soustředěním, zřejmě následkem toho, co dostal do krve přes kanylu.

„Když mi nedovolíte odejít...“

Doktor naklonil hlavu a v očích měl nevyslovenou otázku: *Tak co? Kam asi tak pojedete? A co budete dělat?*

„Aspoň mi vraťte telefon.“

„Nemáme ho,“ opáčil doktor a pohlédl na sestru, aby jeho slova potvrdila. Ta jen rychle výrazně přikývla.

James musel pomrkávat, aby neusnul. Ještě hlesl: „Musím domů...“

„Zítřka se na vás podívám,“ slíbil Monroe a James sledoval, jak vychází z pokoje a sestra mu jde v patách.

James klesl na polštář, těžká víčka se mu zavírala, protože zbral lék a jemu bylo najednou úplně jedno, že je zavřený v nemocnici bez telefonu. Měl dojem, jako by se otevíraly dveře, a snažil se probrat, ale těžká víčka už nedokázal udržet. Podařilo se mu otevřít jedno oko a vnímal pohyb, spatřil záda neznámé osoby, někoho v bílém, takže asi zdravotníka, vycházel už z pokoje, ale

na zádech viděl nějaký černý provaz, ne, byl to silný cop, který dotyčné visel mezi lopatkami. Jen zamrkal, ale zmizela.

Jako by tu ani nebyla.

Zjevně má nějaké halucinace po těch lécích a osoba, která rychle vycházela z jeho pokoje, mohla být jen přeludem, vytvořeným jeho zmatenou myslí.

Jenže ucítil lehký závan parfému.

Bylo to jedno. Teď už ano. Byl strašlivě unavený a tudíž vděčný, že ho přemohl spánek.

Když usínal, před očima se mu objevil obličej. Krásná žena se souměrnými rysy, pohotovým ironickým úsměvem, tmavými kaštanovými vlasy a podezíravým zábleskem ve zlatavých očích. Nevěděl však, jestli je skutečná nebo výplod jeho fantazie. Mohl to být někdo, koho znal, nebo koho jen letmo zahlédl. Pořád si nemohl vzpomenout na její jméno – pokud ho měl vůbec někdy v hlavě. Neustále mu unikalo a pak si vybavil slova sestry Rictorové, že se jeho přítelkyně jmenovala Megan. Jenže to mu připadalo nějaké divné. Cítil, jak soustředěně krčí čelo, protože se zřputile snažil vylovit z hlubin své ochablé mysli vzpomínku na někoho toho jména, ale nepodařilo se. Kdo to sakra je? běhalo mu hlavou, než ho odnesl kamsi do dále příjemný měkký obláček úlevy.

4. KAPITOLA

„Amnézie. Věřila bys tomu?“ Detektiv Brett Rivers tomu zjevně nevěřil ani na okamžik.

Přes zasněženou kapotu džípu vrhl na svou parťačku skeptický pohled a teprve potom nastoupil. Probudil se v dost mizerné náladě a v průběhu dne se jeho rozpoložení příliš nelepšilo.

Wynona Mendozová se posadila na místo spolujezdce a připoutala se. Byla to drobná a bystrá policistka kolem pětadvacítky, s hladkou pleťí a pořádně prořízlou pusou. Obvykle neposlušné černé vlasy měla stažené do uzlu na temeni hlavy, v uších jí visely velikánské kruhy a lemovaly nenalíčený obličej. Ve světlezelených očích měla inteligentní jiskru a milovala sarkastický humor. Stejně jako on. Podívala se na něj. „Doktor tvrdí, že je to možné.“

„Možné nebo pravděpodobné?“

„Možné,“ odpověděla. Zapípal jí telefon. Vytáhla ho z kapsy bundy.

„Podle mého názoru se mu to až podezřele hodí do krámu.“ Vycouval ze svého místa a projížděl přes parkoviště. Vytrvale sněžilo, a tak už na první křižovatce zapnul stěrače. „Já mu to nežeru.“

„Měl zranění hlavy. Otřes mozku.“

„No jo, jasně.“

Projížděli kolem obchůdků v centru města, stoleté domy natěsnané k sobě měly většinou fasády typické pro Divoký západ a markýzy nad výkladními skříněmi. Chodci zachumlaní v zimních bundách s kapucemi nebo teplými čepicemi na hlavách spěchali od jednoho obchodu ke druhému. Mendozová se skláněla k mobilu, odpovídala na zprávu, ale zareagovala: „Stává se to.“

„Když to říkáš.“

„Neříkám. Říká to doktor.“ Odmlčela se a po chvíli se zeptala: „Opravdu do toho chceš jít?“ Dokonce vzhlédla od displeje mobilu.

„Hm,“ zahuhlal. Měl dojem, jako když plýtvá časem. Uvízl na mrtvém bodě. Nedožvěděli se nic nového, a přestože byl v nemocnici už dvakrát, neměl možnost Cahilla vyslechnout. Pokaždé spal a ošetřující lékař nechtěl pacienta rušit.

Ať se jdou vycpat.

„Tohle je tvůj tyjátr.“

„Případ,“ opravil ji. „Můj případ.“

„No jo,“ mávla znuděně rukou, ale pokradmu se na něj po očku dívala. Věděl, že ho schválně vytáčí. Což byla od nováčka trochu drzost. Jenže to pomáhalo odlehčit situaci.

Navíc nebyl na oddělení tak docela služebně nejstarší, uvažoval cestou přes město. Natěsnané domy s obchůdky se měnily v řady moderních výloh, následovaly benzínové pumpy a parkoviště. Dlouhá léta sloužil u sanfranciské policie, ale pak se tam změnilo vedení zrovna ve chvíli, když se rozváděl, a tak se rozhodl na všechno se vykašlat, odstěhovat se někam jinam, daleko od městského ruchu a davů lidí.

V duchu si maloval tenhle zapomenutý kout na západě státu Washington jako ideální místo, daleko od Astrid a jejího nového manžela, daleko od hluku, bolestí hlavy a přelidněné metropole.

A myslel si, že nechává za zády i závažné zločiny.

No jo, ale co se nestalo? Lidi jsou lidi a on teď najednou řeší případ pohřešovaných osob, možného únosu a patrně i vraždy, všechno pěkně v jednom balení.

Navíc v těsné blízkosti Jamese Cahilla. Muže bez vzpomínek.

Muže, který neustále spí a stejně je asi pod vlivem otupujících léků.

Rivers se mračil a hleděl přes namrzající okno džípu. Poslední domky městečka zmizely a on viděl jen tu a tam stavení u řeky, jejíž zasněžené břehy se bíle rýsovaly na pozadí temného prudkého proudu, ledové hlubiny, přes které se klenul most. Na druhém břehu už nezahlédl žádné stopy osídlení, krajina připomínala bílou pokrývku přehozenou přes nekonečné lány zemědělské půdy lemované hájky a lesíky a rozdělené ploty. Všiml si několika farem s dlouhými příjezdovými cestami protaženými sněžným pluhem, okna domů v šedavém dni svítila, ze zasněžených střech visely kníry rampouchů.

Při řízení si ani neuvědomil, že Mendozová je zase zabraná do něčeho fascinujícího ve svém mobilu. Stěrače v pravidelném rytmu bojovaly s vločkami přimrzajícími na sklo, motor tiše brumlal, v autě bylo stále tepleji a Rivers soustředil své úvahy na Jamese Cahilla, což dělal už několik dní.

Když se Rivers stal v San Francisku policistou, seznámil se s existencí Cahillova klanu. Jeho bohatství, dobročinnost i skandály byly přímo legendární, neustále se propíraly ve zprávách a pochopitelně dělaly policejnímu oddělení těžkou hlavu. Ve starém rodu Cahillových se vyskytlo pár – vlastně ne, opravil se, *hodně* – různě psychicky narušených lidí a James sice bydlel tady, v kraji kde lišky dávají dobrou noc, ale byl dědicem bohatství, které existovalo už minimálně sto let.

Takzvaných „starých sanfranciských dolarů“.

A teď je zlatý hoch zničehonic až po uši v průšvihů.

Čert se v tom vyznej.

Rivers stiskl volant pevněji.

„Tady je ale hezky.“ Mendozová zvedla oči a zvědavě se dívala z okénka spolujezdce na pár koní běžících po pastvině v závějích, s vlajícími hřívami i ocasy, od kopyt jim odletovaly spršky sněhu.

Nepřel se s ní. „To je.“

Bleskla po něm pohledem. „Ale no tak, Riversi, dokonce i ty se umíš na chvíli zastavit a vytrhnout ze starostí všedního dne, abys přičichl k růži, ne?“

„Tady bych spíš přičichl ke kobylicům.“

„Trochu se uvolni!“

Jenže on toho nebyl schopen. Jeho myšlenky se barvily do černa jako nadcházející noc. Silnice stoupala stále výš a výš k pozemkům klanu Cahillů, které zabíraly plochu téměř čtyř set akrů, na nichž byl i ranč, prodej vánočních stromků, hotýlek a restaurace a také propojené výrobní haly, kde Cahill vymýšlel a montoval na podvozcích své legrační teď tak populární mini chatičky. Daly se převážet, ale člověk se v nich ani neotočil – a jejich obyvatelům by připadal prostorný i typický newyorský byt. Jaký paradox, že se tyto mobilní nikoli domy ale chytře vybavené domečky, montovaly na obrovském pozemku na úbočí Kaskádového pohoří, v podstatě v lese.

Představa, že v nekonečném lesním porostu bude hledat mrtvolu, Riversovi připomínala spíš hledání jehly v kupce sena. Po autu Megan Traversové sice vyhlásili pátrání, ale zatím se nikdo neozval. Jenže policie by nepátrala ani po Megan nebýt toho, že ji sestra Rebecca nahlásila jako pohřešovanou. Rebecca Traversová policistům vylíčila, jak byla Megan nesmírně rozčilená, poněvadž se příšerně pohádala s Jamesem Cahillem a posléze vyrazila přes hory hustou sněhovou vánicí do Seattlu, kde chtěla u Rebeccy přespat.

Jenže tam nedorazila.

Už to budou dva dny. Megan Traversová se v době nahlášení pohřešovala už téměř čtyřiaadvacet hodin.

Shodou okolností byl v téže době nalezen v bezvědomí ve svém domě i zraněný James Cahill. V jeho bytě zjevně došlo k potyčce a našel se tam i vzkaz – zřejmě od pohřešované Megan – s prohlášením, že ho opouští, a to přesně onoho večera, kdy zavolala své sestře a vyrazila za ní do Seattlu.

„Už máme i Knowltonovu výpověď,“ připomněla mu Mendozová a manipulovala ovladačem topení, aby upravila teplotu v kabině.

Robert Knowlton zvaný Bobby totiž Cahilla v bytě našel a zavolal záchranku.

„Třeba na něco zapomněl.“

„No jo.“ Sice mu to moc nevěřila, ale aspoň přestala cloumat ovladačem.

„A taky bych si rád prohlédl místo činu bez davu techniků, policistů a zdravotníků, kteří to tam všechno rozdupali.“ Nevěděl, proč jí to vysvětluje, vždyť přece sama jasně řekla, že je to jeho případ. Zpomalil před zatáčkou právě ve chvíli, kdy protijedoucí pick-up vylétl ze svého pruhu a přejel středovou čáru.

„Bacha!“ zařvala.

Rivers strhl volat, auto se zakymácelo a jedna pneumatika sklouzla z krajnice málem až do zasněženého příkopu.

Pick-up v protisměru je minul o pár centimetrů, viděli, jak jeho zadní pneumatiky plavou.

Džíp se dostal do mírného smyku, ale Rivers ho udržel na správné straně silnice. Mendozová už se křečovitě opírala o palubní desku. „Kristepane...“

„Debil,“ zamumlal Rivers pod vousy.

Mendezová se bleskurychle otočila a namířila telefon k zadnímu oknu. Pokoušela se auto přes sklo vyfotit. „Tohohle blbce by sis měl podat! Mohl nás zabít!“

„Dík za radu.“

„Mluvim vážně, Riversi! Ten kretén je nebezpečný! Nahlásím ho.“

Rivers se podíval do zpětného zrcátka, ale auto už neviděl, zmizelo v chumelenici za zatáčkou.

Mendezová měla vmžiku telefon na uchu a popisovala pick-up dispečerovi. „Nevím... Chevrolet... starší model.“

„Ford,“ opravil ji. Střelila po něm očima.

„Rivers tvrdí, že Ford. Bílé barvy myslím.“

„Stříbrný.“

Znovu po něm bleskla pohledem. „Tak stříbrný. Espézetka státu... asi Washington. Neviděla jsem ji. A ne, tím pádem neznám ani její číslo.“

Tentokrát jí Rivers do řeči neskákal. Ještě odrecitovala dispečerovi, kde se nacházejí, ale byla to marná snaha. Spíš taková příležitost, aby upustila páru.

„Třeba jen uklouzl na zledovatělé silnici a dostal se do našeho pruhu.“

Zamračila se. „To je přece jedno. Žádné výmluvy! Buď umíš sakra jezdit ve sněhu, nebo máš krucinál zůstat doma!“ Znovu natáhla krk a podívala se zadním okýnkem, jako by snad čekala, že se pick-up objeví znovu. Neobjevil. „To je fuk,“ povzdychla a znovu se pohodlně usadila. „Silniční policie ho bude hledat. Doufám, že toho pitomce najdou.“

„Třeba budou mít kliku.“

Pořádně si odfoukla. „Tobě je to úplně jedno.“

„Přemýšlím o jiných věcech.“

„O závažnějších problémech než je to, žes mohl bejt mrtvej a už dneska stát frontu u nebeský brány?“ nechala se poněkud unést.

„Přesně tak.“

„No nic, už jsme tady,“ prohodila, když zahlédla rustikální hotýlek kousek od silnice. „A nejsme sami.“ Dostali se do kolony aut čekajících na vjezd na parkoviště hotelu Cahill Inn. Připomínal většinu komerčních staveb v Riggs Crossing, měl jedno patro, styl Divokého západu, zdi pobité omšelými cedrovými prkny, krytou verandu po celé délce a k navození větší autentičnosti i zábradlí na uvazování koní a koryta s vodou podél širokého nízkého schodiště k hlavním dveřím.

„Jako kulisy k hollywoodskému trháku,“ konstatovala Menдозová. Rivers mezitím najel na nenápadnou odbočku k Cahillovu domu. „Víš, co myslím. Westernová klasika jako *Gun-smoke* nebo *Rifleman*.“ Pak, jako by očekávala otázku, dodala:

„Můj děda je miluje. Na kabelovce mají westerny vyhrazený kanál a on pořád kouká buď na sport, nebo na prastaré černobílé kovbojky. *Maverick* je jeho oblíbená. Ještě pořád to dávají.“

Nevěnoval jejím řečem příliš pozornost, protože odbočil ze silnice těsně před hotelem a nechal ostatní vozidla čekat ve frontě na omezený počet parkovacích míst na ploše mezi hotelem a příjezdovou cestou k domu Jamese Cahilla. Soukromou silničku lemoval porost jedlí a borovic a odděloval ji od hotelového parkoviště. Rivers si všiml, že i přes stromy je vidět zadní trakt hotelu Cahill Inn. Navíc tam bylo další parkoviště – mezi hotelem a kavárnou u brány na plochu, kde se prodávaly Cahillovy vánoční stromky. Tato prodejní plocha teď byla plná lidí v lyžařských bundách, péřovkách, v rukavicích a čepicích. Rodiče tahali děti na saních. Zaměstnanci v červených bundách pomáhali s nakládáním stromků na střechy aut.

Džíp nadskočil, protože najel na kořen schovaný pod sněhem těsně před bránou s cedulí, na níž stálo: *Soukromý pozemek*.

„Otevřu,“ nabídla se Mendozová a už si natahovala rukavice.

Než Rivers stačil něco namítnout, vyskočila z auta, zvedla závoru na bráně a zatlačila. Spodní hrana brány dřela o zmrzlý sníh. Projel dovnitř a ona za ním bránu zase částečně zavřela, naskočila na své místo a do auta pronikl závan ledového vzduchu.

„Kristepane, to je kosa,“ zachvěla se.

„Prostě zima.“

„Zimu nesnáším.“

„To ses odstěhovala na blbý místo.“

„Asi jo.“ Nijak to nerozváděla a on nevyzvídal. Pravdou totiž zůstávalo, že toho o ní moc nevěděl, jen že se nechala přeložit odněkud z Nového Mexika, snad někde z okolí Albuquerque, a měla dobrá, ba vynikající doporučení. Když se jí jednou zeptal, proč se k takovému kroku rozhodla, odpověděla prostě: „Byl nejvyšší čas.“ Dál na ni nenaléhal, protože on sám měl hodně osobní důvody, proč skončil v díře jako Riggs Crossing.

Tedy převážně osobní.

Projížděl pár set metrů mezi jedlemi, borovicemi a modříný, pak silnička tvořila širokou zatáčku a ústila na volnou plochu. Tam stál na malé vyvýšenince bílý dům, ranč se zelenou lomenicovou střechou a širokou verandou kolem celého obvodu. Přes závoj padajícího sněhu zahlédl za domem ještě pár hospodářských stavení, krytou pumpu v malém domečku, stodolu a kůlnu. Viděl je jen v hrubých obrysech a to, co leželo za nimi, se ztrácelo ve sněhové cloně. Možná pastviny nebo tam byly další budovy.

„Vypadá to tu stejně jako minule,“ podotkla Mendozová, když ještě běžel motor. Prohlížela si dům a jeho okolí, nyní pusté a prázdné, a připadalo jí téměř zanedbané.

„Až na to, že se tady nehemží poldové, zdravotníci, hasiči a technici, kteří vlezou všude. Už odjeli i novináři a dokonce odešli místní čumilové.“

„A s nimi veškeré důkazy.“

„No jo. Možná.“

„To, co mělo nějaký význam, technici odnesli.“

Nijak její tvrzení nevyvracel, ale cítil potřebu si dům prohlédnout zcela sám, aniž by ho kolegové rozptylovali. Co se tady sakra stalo? Proč skončil James Cahill ve špitále a jeho přítelkyně se pohřešuje?

Rivers by to nikdy nahlas nepřiznal, protože to znělo bláznivě, ale kdykoli vstoupil na místo činu, dokázal si představit, co se stalo, přehrát to jako video v hlavě, „vidět“, jak se před ním všechno postupně odvíjí. Tedy v duchu.

Nešlo o nadpřirozené schopnosti. Žádné mimosmyslové vnímání.

Nebyl to policajtský reflex, že něco „cítil v kostech“, ale spíš jakási intuitivní reakce, vrozená vlastnost. Věděl o ní jediný člověk na světě. Jeho bývalá manželka Astrid. Prozradil jí to, ještě když byli svoji. A ona – jak typické – se mu hned vysmála.

„Ach bože, Brette, ty jsi něco jako stará vědma?“ chtěla se a v očích jí blýskalo. Seděla tehdy proti němu u kuchyňského

stolu. „Nebo spíš trošku na hlavu? To nemyslíš vážně!“ Napila se vína a zavrtěla hlavou. „Být tebou nikde to neroztrubuju, hlavně ne na oddělení. Mohli by si myslet, že ti šplouchá na maják.“

Tuto jedinou její radu si vzal k srdci. Věděl, že jeho metoda využití zvláštních schopností vypadá trošku šíleně, tudíž si od doby, kdy si pustil pusu na špacír před svou tehdejší manželkou, už své myšlenky nechával výhradně pro sebe.

Mendezová vyskočila z auta dřív, než Rivers vypnul motor. Hodil si klíče do kapsy, také vystoupil a zabořil se po kotníky do sněhu. Do obličeje hned dostal facku od ledového větru.

Mendezová si nasadila na hlavu kapuci a šla přímo k domu.

„Má tady na nás čekat Knowlton?“

„Jo.“

„I přesto, že už vypovídal?“

„Třeba si vzpomněl ještě na něco a může svou výpověď doplnit.“

„Na to bych nespolehala.“

„Hele, vím, že to považuješ za ztrátu času, ale pro mě to je fakt důležité,“ říkal, když spolu kráčeli ke dveřím.

„Jsem přece tady, ne?“

Vyšli po pár kluzkých schůdcích ke vchodu, přes který byla původně natažená policejní páska, ale ta teď vlála ve větru. V šumění poryvů ve větvích okolních stromů zaslechl motor příjíždějícího auta.

„Už je tady,“ kývla Mendezová k příjezdové cestě.

Na ní viděl starý otřískaný pick-up. Hned mezi stromy si všimli, jak se mu po čelním skle míhají stěrače.

Bobby Knowlton

Předák a přítel Jamese Cahilla.

To on zavolal sanitku.

Právě včas.

5. KAPITOLA

„Jamesi? Slyšíš mě? Jamesi?“

Hlas zněl jako z velké dálky. Příjemně tichý. Ženský.

James otevřel oči a zamrkal. Chvilku byl dezorientovaný, ale pak si vzpomněl, že pořád leží v soukromém nemocničním pokoji a za oknem nepřestává padat sníh. U jeho lůžka stála žena – úchvatná žena – a dívala se na něj se starostlivým výrazem v modrých očích.

Měl závrať a došlo mu, že to bude asi po lécích. Díky ní se ho zmocnil pocit, jako by se téměř vznášel, kdesi vysoko nad svým tělem.

„To jsem já,“ zašeptala a pokradmu pohlédla ke dveřím.
„Sophia.“

Takže ne sestra.

Na hlavě měla kapuci lemovanou kožešinou, možná umělou, to nepoznal, a zpod ní vyčnívala blondatá ofina a obličej s krátkým rovným nosíkem. Viděl, že má zružovělé tváře, jako by přišla zvenčí. Kolem krku si omotala tlustou šálu a tělo jí halil dlouhý černý kabát.

Znovu zamrkal a zaostřil pohled. *Sophia?*

Pátravě se na něj dívala s nadějí v očích. „Vzpomínáš?“

Nevzpomínal si.

„Díky bohu, že jsi v pořádku,“ prohlásila a šibalsky se jí nadzvedly koutky. Měla fantastický úsměv. Plné rty, zvýrazněné

růžovým leskem, mírně pootevřené a mezi nimi se leskly rovné bílé zuby.

„Jo,“ vydechl a chtěl si ji někam zařadit.

Nebyla to žena, která mu uvízla v hlavě jako trn. Nebyla to ta tmavovláska s podezíravýma očima, která přednedávnem ožila v jeho otupělé mysli.

„Poznáváš mě?“

„Jasně,“ zalhal. Ale byla mu povědomá. Odkud?

Teď na něj byla příliš rychlá. „Skvělý.“ Obrátila ty neuvěřitelné oči ke stropu. „Jsem Sophia,“ opakovala trochu hlasitěji, jako by mu to mělo pomoci v rozpomínání. Když nereagoval, na čele se jí objevily nepatrné vrásky. „Sophia Russo.“

Převaloval si to jméno v hlavě, ale zase bezúspěšně.

Čekala na vstřícnou reakci, snažila se přecíst jeho výraz.

Znělo mu to velice vzdáleně povědomě, ale pořád si ji nemohl zařadit. „Jo.“

Znechuceně vydechla a obrátila oči v sloup. „Takže je to pravda. Vážně si nic nepamatuješ, vid?“

„Něco jo.“

„A mě? Pamatuješ si na mě?“ Mluvila naléhavě. Téměř prosebně. Pak si odkašlala. „Teda asi bys měl. Po tom všem.“

Po tom všem? Co tím sakra myslela? Raději se neptal.

„Tak trochu.“ Zamrkal. Nedokázal se úplně soustředit. Zdálo se, že ho spánek záměrně stahuje do svých hlubin.

„Ty jsi ale lhář!“ obořila se na něj, ale nepůsobilo to naštvaně. Nijak zvlášť. Zalétla pohledem k jeho rtům a na okamžik se mu zdálo, že se k němu skloní a políbí ho. Neudělala to. Místo toho zase jen vzdychla a on zachytil nepatrnou vůni, jakýsi vzdáleně povědomý parfém. „Jsem tvá přítelkyně.“

To se mu nezdálo. Podíval se na ni. Úchvatná a možná... ale nic. Neříkala sestra něco o tom, že se jeho přítelkyně jmenuje Megan? Byl otupělý, ale věděl, že v tomhle se nemylí.

Jako by mu četla myšlenky. „Páni! Jen doufám, že tahle... amnézie... bude jen dočasná.“

„I já doufám.“

Spěšně, téměř spiklenecky, se rozhlédla po pokoji. „Poslyš, neměla bych tu vlastně ani být. Nikdo neví, že jsem přišla a nikdo se to nedozví.“

„Proč?“ Pokoušel se nadzvednout, aby se posadil, ale zvládl se jen podepřít na loktu zdravé ruky.

„Nemáš povolené návštěvy.“ Pohlédla ke dveřím, které byly pootevřené jen na malou škvírku. „Musela jsem se velice nenápadně proplížit dovnitř, počkat na střídání směn sester a na nějaký mírný zmatek tady dál v chodbě.“ Znovu těkala pohledem po pokoji. „Určitě budu na kameře, ale snažila jsem se zamaskovat.“

„Proč nesmím mít návštěvy?“

„Nevím přesně. Buď to nařídil lékař, nebo policie.“

Policie. Zase. Všechno se v něm sevřelo. Bez ohledu na bolest se podepřel a posadil se.

„Jen jsem si chtěla ověřit, že jsi v pořádku.“ Obrátila se k odchodu.

Natáhl ruku a popadl ji za zápěstí jako předtím sestru. „Proč policajťům tak záleží na tom, abych se s nikým nesetkal?“ zeptal se a snažil se udržet soustředění. Rozhovor mu připadal důležitý. *Byl důležitý.*

„Však víš.“

„Nevím.“

Podívala se na jeho ruku, která jí pevně obemykala zápěstí. Pustil ji.

„Ach tak. Vlastně možná nevíš. To kvůli Megan.“

Letmo si něco vybavil, mozkiem mu vystřelila vzpomínka, snad jen na zlomek vteřiny. Žena s obličejem zkriveným vzteky, vlasy vlhké od sněhových vloček, ve světlých očích jí nenávistně blýskalo. Vzápětí byla pryč, obraz se mu v hlavě rozsypal se stejnou rychlostí, jako se předtím zjevil.

Sevřely se mu útroby.

Ta rozhněvaná žena byla Megan. Neměl tušení, proč je o tom přesvědčen, ale byl si jistý. „Co je s ní?“

„Pohřešuje se.“

„Pohřešuje?“ Takže tohle mu chtěla sestra sdělit, když ji doktor rázně přerušil!

„Jo. Jako by se vypařila.“ Sophia vymrštila ruku do vzduchu. „Od večera, kdy tě sem přivezli, ji nikdo neviděl. Všichni tvrdí, že jste se strašlivě pohádali a ona pak zmizela.“

Znovu se mu v duchu před očima zjevil obličej, rozhněvaná žena na něj křičela z plných plic, obviňovala ho z nevěry...

„Ve zprávách tvrdili, že ji nikdo neviděl a dokonce se pohřešuje i její auto. Nemůžou ho najít.“

Tohle nedávalo smysl. Přesto cítil jakési bodání střípků vzpomínek v hlavě, jako by se prořezávaly mlžným oparem zapomnění.

„Napadlo mě, že ta hádka byla asi kvůli mně,“ zašeptala Sophia. „To si alespoň všichni myslí.“

„Kdo ‚všichni‘?“ ptal se a zároveň se snažil udržet v hlavě podobu ženy, která byla tak rozvzteklá, až při řeči prskala. Bohužel její obraz znovu vybledl. Co se stalo? Co jí udělal?

„No, však víš. Všichni v hotelu a ve školce vánočních stromků... Je jim jasné, že se o nás dozvěděla a mohla puknout vzteky.“

Zvedl ruku, ale zamrkal bolestí. Krucinál, stálo ho to ohromné úsilí. „Jak to všechno víš?“

„Neptej se, vždyť je ti to jasné.“

Jenže jemu to jasné nebylo.

Nevěřicně mlaskla. „Protože tam pracuju, ne?“

„Ty pro mě pracuješ?“

„No jo.“ Znovu blýskla úsměvem a dodala: „Jasně, jasně, chápu. Technicky vzato pracuju pro firmu Cahill Industries, ale to je snad prašť jako uhoď, ne? Ty jsi Cahill Industries, takže odpověď zní ano. Pracuju pro tebe už půl roku.“ Kývala na něj hlavou, jako by ho povzbuzovala, aby si vzpomněl. „A my dva jsme byli něco jako...“ Kousla se do rtu. „Řekla bych zkrátka, že jsme tvořili pár.“

„Chodili jsme spolu?“ Pořád mu to nedávalo smysl.

„Když tomu tak chceš říkat...“ V očích se jí rozsvítila šibalská jiskra a ve tvářích se jí udělaly dolíčky. Nakrčila nos. „Věděla jsem, že se rozpomeněš.“

Stále si nepamatoval, ale nepřiznal to a ze všech sil se snažil sestavit kousek po kousku skládačku svého života. Tedy aspoň milostného života. „A Megan?“

„No... víš...“ Protáhla obličej a zakývala rukou ze strany na stranu. „Ty ses s ní tak úplně nerozešel.“

V tom vycítil zrnko pravdy.

A řádnou dávku průšvihů.

Sophia připustila: „Jenže ona zřejmě přišla na to, že spolu něco máme a...“

To nemohl nepochopit. Dopověděl za ni: „A nešlo jí to pod nos.“

Zavlnila rameny, jako by to bylo nabíledni. „Nakonec asi zjistila, jak to se mnou je a rozzhavía se doběla. Osobně si myslím, že skočila do auta, zajela k tobě domů, strašně jste se chytli a tys skončil tady.“

Znovu se mu vybavil záblesk vzpomínky, jak k němu přistupuje nějaká žena, oči zrudlé pláčem, obličej zkřivený grimasou zlosti, která z ní vycházela jako ve vlnách. „Přesně od té chvíle se Megan pohřešuje.“

Kousla se do rtu, pečlivě si ho prohlížela, jako by mu na jedinou nedokázala úplně důvěřovat. „Ty si na tu hádku nevzpomínáš?“

Vnitřní hlas ho varoval, aby se pravdivé odpovědi vyhnul. „Ne.“

„Vůbec?“ ptala se dál skepticky.

„Právě to je na tom divné,“ konstatoval upřímně. „Jenže doktor tvrdil, že mě přivezla rychlá.“

Natáhla k němu ruku a studenými prsty se ho dotkla. Bylo mu to povědomé. „Našel tě Bobby.“

„Knowlton?“ Panebože, ani na to si vůbec nepamatuje.

„To on zavolal sanitku.“

„A Megan tam nebyla?“

Zavrtěla hlavou, světlé vlasy se jí zaleskly pod zářivkou. „Ptala jsem se Bobbyho a on tvrdil, žes byl sám.“

„Říkal ještě něco?“

„Mně ne.“

James cítil, jak mu duní v hlavě, ale pořád se zarytě pokoušel vzpomenout na cokoli, co by mu pomohlo vnést do téhle noční můry trochu světla.

Ztlumila hlas ještě o něco víc a stiskla mu ruku, ale hned stisk uvolnila. „Mluvíš už s policií?“

„Ne. Zatím ne.“

„Ale byli tady?“

„Podle doktora ano. Jenže já si nevzpomínám.“ Pak si vybavil další věc. „Nevím, kde mám telefon. A tenhle,“ kývl ke starobylému aparátu na nočním stolku, „je mi k ničemu, protože si nepamatuju jediné číslo.“

„Podívám se po něm,“ kývla, ale neznělo to příliš jistě. Naklonila se k němu: „Myslím, že bys měl vědět, že policie prohledala tvůj dům. Všechno pročesali a odnášeli věci.“

„Cože?“

Pokrčila rameny. „Takhle jsem to slyšela. Bobby tvrdí, že prý odnášeli nějaké věci.“

„Jako třeba můj mobil?“

„Možná. Hlavně počítače a tak.“

„Copak tohle můžou?“

„Jsou to policajti. Můžou všechno.“

„Ale existují přece jisté hranice...“ Snažil se uvažovat. Proč by mu policajti zabavovali věci? Opravdu ho považovali za zločince? Tohle se dělá při zásahu proti překupníkům drog. Nebo v případech vraždy. Udělalo se mu nevolno. Je snad Megan mrtvá? Proto mu doktor nechtěl nic říct?

Na chodbě se ozvaly kroky a Sophia strnula. S vytřeštěnými očima si položila prst na rty a potichoučku se přesunula k boční zdi, na místo, kde by ji skryly otevírané dveře.

Nic se nestalo.

Kroky pokoj minuly a vzdalovaly se od něj.

Sophia vydechla. „Radši půjdu. Ale miluju tě,“ dodala. „Na to nezapomínej.“ Nasadila nesmělý úsměv, tváře jí po tom vyznání náhle zrůžověly.

Miluje?

To znělo falešně. „Počkej,“ zarazil ji.

Chtěl se ještě něco dozvědět, ale ona už nakoukla pootevřenými dveřmi a vyplížila se na chodbu. Jen se otočila a bez hlesu naznačila ústy: „Ještě přijdu.“ Přetáhla si šálu přes spodní polovinu obličeje i přes nos a naprosto potichu, ale energicky vyšla ven z pokoje.

James ji sledoval.

Copak on chodil se Sophií i s Megan? Jako doopravdy? To znamená, že s ní i spal, jak naznačovala? Byl zamilovaný? Proto mluvila o tom, že ho miluje?

V hloubi duše vycítil, že ať se Megan stalo cokoli, není to ani za mák dobré a navíc je možné, že je za to odpovědný. Měl dojem, že mu ve škrábancích na obličeji pulsuje krev a zachytil další letmou vzpomínku – jak se na něj vrhají nehty a zarývají se mu do kůže. Zřejmě Megan. A byla pořádně rozlíčená. Vzteky bez sebe. Nejraději by z něj udělala fašírku.

Marně však vzpomínal na hádku, na prudký střet, ale pořád ho provokovaly střípky vzpomínek, které se vynořily a vzápětí zase mizely.

A teď mu tady Sophia vyznává lásku.

Není divu, že si s ním chtějí pokecat policajti.

A možná chtějí něco víc, než si jen pokecat.

Do čeho se sakra namočil?

Držel si bolavá žebra a spustil nohy z postele. Tělem mu okamžitě vystřelila bolest a dunělo mu v hlavě, ale on všechno ignoroval, opřel se o matraci, přemístil se k nohám postele a zvedl oči k televizi. Natáhl tak hadičku kapačky. Plochá televizní obrazovka byla zapojená do zdi nad jeho hlavou. Znovu se přemístil na

druhou stranu postele a pokusil se pustit dálkovým ovládním jakýkoli program. Nic. Obrátil ovladač a otevřel ho. Někdo z něj vytáhl baterky.

To nevěští nic dobrého.

Bedlivě si prohlédl tlačítka na posteli, ale všechna byla zřetelně označena a určena buď k přivolání sestry nebo zvýšení či snížení postele pod hlavou, dokonce i v nohách. Žádným tlačítkem se nepouštěla televize.

Se značným úsilím se znovu posadil na postel a překonával ospalost.

Musí nějak přijít na to, jak si vzpomenout, k čemu došlo.

Třeba to podvědomě ani nechceš, našeptával mu protivný hlásek. Třeba se ti nebude zamlouvat, co zjistíš.

Tak to je hrůza.

Jenže cokoli je lepší než tohle, říkal si a znovu se postupně propadal do spánku.

Nejistota ho ničila.

6. KAPITOLA

Bobby Knowlton vystoupil z auta, starého omláčeného chevroletu, a odhodil cigaretový nedopalek do sněhu, takže doruda rozžhavený konec jen zasyčel. Lehkým klusem se blížil k domu. „Panebože, to je zima,“ zachvěl se z legrace, když doběhl k Riversovi a Mendozové.

Knowltonovi táhlo na šedesát, byl pružný a pohyblivý, s ostrými rysy. Měl drsnou pleť, celoročně opálenou, protože pracoval venku, a dnes se ani nenamáhal oholit si prošedivělé dvoudenní strniště.

„Vy jste ti detektivové?“ Měl džínovou bundu, vyšisované džínny a kšiltovku naraženou do očí.

„Brett Rivers, kancelář šerifa okresu Riggs.“ Rivers mu podal průkaz, ale Knowlton mávl rukou, vrátil ho Riversovi nazpátek a stiskl mu ruku. „Moje partnerka Wynonna Mendozová,“ představil Rivers kolegyni.

„Moc rád bych řekl, že mě těší,“ usmál se Riggs a pohlédl na odznak, kterým blýskla Mendozová. „Bohužel za daných okolností tomu tak zcela není.“ I jí pevně stiskl ruku a dodal: „Mně se říká Bobby. Původně Robert, ale naši mi odmalička říkali Bobby a tak mi to zůstalo. Poslyšte, nevím, proč jsem tady. Já už jsem totiž sepsal výpověď s vaší kolegyní a nevím, co dalšího bych dodal.“ Nervózně si prohledával kapsy odrbané bundy.

Vytáhl zmačkanou krabičku cigaret, ale pak si to rozmyslel a zase ji schoval. „Jak říkám, předevcírem už jsem všechno oficiálně vylíčil nějaké policajtnce.“

„Kate Mercadové,“ řekla Mendozová.

Bobby rychle přikývl. „To bude ona.“

Rivers si všiml tázavého výrazu v předákových očích. „Já bych si to jen rád ještě jednou prošel.“

„Tak jo.“ Knowlton se zarazil. „Nemyslíte si doufám, že s tím vším mám něco společného?“ zeptal se náhle podezřívavě. „Protože to by byla naprostá kravina, rozumíte?“

Rivers by rozhodně tak daleko nezacházel, ale nechal Knowltona, ať si povídá, co mu slina na jazyk přinese, čistě jen z toho důvodu, aby si ho vyslechl. „Byl jsem v baru U mosazný kulky. To je takovej můj zvyk po práci. Seděl jsem tam asi dvě hodinky, možná dvě a půl, a čekal, až dovezou krmivo. Zpozdili se kvůli špatnému počasí, měli dorazit někdy později, až po zavíračce. Jasný?“ Zvedl husté obočí skryté kšiltem. Když Rivers nereagoval, zamračil se a rozhodil rukama. „Ale no tak. Jestli mi nevěříte, zeptejte se Mikea, jako barmana. Počkat, jak se on jmenuje dál...“ luskl prsty. „Mike McGillicuddy. To je vono. Promluvte si s ním. Potvrdí vám to.“

Rivers pokrčil rameny: „Chtěl jsem to slyšet od vás.“

Knowlton si ho chvilku měřil, ale nakonec se zatvářil spokojeně, a vybídl je: „Tak jo. Pojdme dovnitř. Tady je pekelná zima.“

Byla to první předáková věta, kterou Rivers bral jako fakt. Když Knowlton začal odemykat hlavní dveře, pes uvnitř spustil strašný rámus, štěkal a škrábal vnitřní stranu silných dubových dveří. „To je Ralph,“ vysvětloval Knowlton, hned psa okřikl a pomalu otevíral. „Ralph! Ticho! Kristepane, pomalu! Už jdu, prosím tě.“ Detektivům se omlouval: „Dohodli jsme se, že se o Ralpha postarám sám. Nechtěl jsem, aby ho odvezli někam do útulku. Je v pohodě.“ Jenže prostým poslechem bylo jasné, že pes moc v pohodě není. Zdálo se, že by nejraději dveře rozštípal, a štěkal jak pominutý.

„Je nebezpečný?“ zeptal se Rivers a všiml si, že Mendozová o krůček ustoupila.

„Ralph? Nesmysl. Na něj přesně sedí pořekadlo, že pes, který štěká, nekouše.“

Rivers si tím nebyl úplně jistý, a když Knowlton dveře konečně otevřel, ovčácký pes vystřelil ven jak černohnědá čára, přeskočil vstupní verandu, letěl po schůdkách dolů a konečně začal běhat ve velkých kruzích sněhem na dvorku. Vzrušeně kňučel, od tlapek mu odletovaly sněhové hroudy, lital jako blázen z jedné strany dvorku na druhou.

„Asi potřebuje trochu upustit páru. Má spoustu energie,“ podotkl Bobby, když vcházeli dovnitř. „Měl jsem ho vzít k sobě. Jenže jsem si pořád myslel, že Jamese každou chvilku propustí a on bude chtít psa doma.“ Rozsvítil, vstupní halu zaplavilo světlo a Rivers si ji znovu prohlížel.

Přední část domu rozdělovalo schodiště, na jedné straně byl obývací pokoj, na druhé jídelna. Obývací prostor byl zařízen různorodým pohodlným nábytkem bez specifického stylu. Pohodlné kožené polohovací křeslo, malá pohovka, dvě křesílka, nyní převrácená na bok, ale zdálo se, že stála u krbu se zvýšeným topeništěm, jehož jeden roh byl pořád ještě od krve.

Předpokládal, že jde o Cahillovu krev.

Potvrdí to laboratorní testy.

Dům zůstal ve stavu, v jakém ho nechala policie. Už ho procesali technické, sejmuli otisky, odnesli elektroniku, sesbírali důkazní materiál, pořídili digitální fotografie, do laboratoře odeslali vzorky krve a čekalo se na výsledky rozborů DNA. Ve vzduchu zde pořád ještě cítil slabý pach popela z vyhaslého krbu.

„Páni, ti vaši chlapi teda umí nadělat bordel,“ konstatoval Bobby, který si prohlížel policičky se zpřeházenými věcmi a vsudypřítomnou vrstvou prášku na snímání otisků. „Napadlo vás někdy to po sobě uklidit? James bude nasranej.“

Jenže nepořádek rozhodně nestál v řadě problémů Jamese Cahilla na předním místě.